

ע"פ 38556/09/16 - פייסחוב אריה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ת 38556-09-16 פייסחוב אריה נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת נאוה בכור
המערער:
פייסחוב אריה
נגד
המשיבה:
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער עו"ד תומר אהרון

ב"כ המשיבה עו"ד נופר פשרל

אין התייצבות למערער

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בימ"ש השלום לתעבורה בפתח תקווה בתת"ע 8759-06-16 מיום **5.7.16**, בגדרו הושטו על המערער:

1,000 ₪ קנס;

פסילה על תנאי בת חודשיים למשך שנתיים.

2. על פי עובדות כתב האישום - ביום 10.5.15 נסע המערער ברכב על שול הכביש, בכביש 2 בק"מ ה-39 מצפון לדרום, בניגוד לתקנה 33(א) לתקנות התעבורה.

3. יצוין, כי בית משפט קמא דחה את בקשת המערער לביטול פסק הדין בהעדר הגנה - זאת ביום 16.8.16.

4. מטיעוני המערער עולה כי ביום **8.5.16** הגיש בקשה להישפט באמצעות בא כוחו בעקבות הודעת תשלום הקנס.

ביום **24.7.16** התקבל במשרד בא כוחו של המערער גזר דין, ועוד באותו יום הגיש בקשה לביטול פס"ד עמוד 1

בהעדר הגנה הואיל ולא נתקבלה במשרדו של בא כוח כל הודעה או הזמנה לדיון שנקבע ליום **5.7.16**.

ביום **10.8.16** התקבלה תגובת המשיבה לפיה היא מתנגדת לבקשה הואיל וונשלח זימון לדיון הנ"ל, וצירפה אישור מסירה התומך לכאורה את גרסתה, וביום **16.8.16** דחה בימ"ש קמא את הבקשה בהסתמך על אישור דואר ישראל המעיד על ביצוע המסירה כדין ובטענה כי המערער לא סתר את חזקת המסירה.

לאור האמור ביום **17.8.16** הוגשה בקשה שנייה לביטול פס"ד לה צורך תצהיר המערער, אולם בימ"ש קמא שב ודחה בקשתו בשנית, והותיר החלטתו מיום **16.8.16** על כנה.

טעה בימ"ש בדחיית בקשתו הואיל ולא קיים אישור מסירה, והמשיבה צירפה פלט מחשב בכתב לא קריא, שלא ניתן ללמוד ממנו דבר באשר למשלוח הזימון כדין לידי המערער או בא כוחו.

גם מהעתק "מעקב משלוחים" של הדואר לא ניתן ללמוד כי מדובר בזימון לדיון שנשלח למשרד בא כוחו של המערער.

אישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה נוגע לקבלת הדו"ח המקורי, ולא שייך כלל לזימון לדיון של המערער.

העתק מעקב משלוחים של הדואר אינו מהווה אישור מסירה כדין, וראייה למשלוח הזימון כשגם אין המדובר על זימון לדיון אלא על שליחת הדו"ח המקורי כנ"ל.

המשיבה עושה דין לעצמה בייחוס משקל ראייתי דומה לאישור מסירה כדין לבין העתק פלט מחשב "מעקב משלוחים" של רשות הדואר.

המשיבה לא עומדת בקריטריונים של רשות הדואר לגבי אישור מסירה כהגדרתו על ידה.

למערער טענות הגנה טובות, והינו זכאי לקבל יומו בבית המשפט.

לאור האמור, טעה בימ"ש קמא בהחלטתו לדחות את בקשתו לבטל את פס"ד חרף כל האמור.

במעמד הדיון נטען עוד כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובת שגויה, ולא לכתובת משרד בא כוח, באופן שמחזק את הטענה שלא התקבלה הזמנה לדיון.

ברמת גן קיימים שני רחובות עם שם דומה, רחוב **צבי** ורחוב **הצבי**. הדואר נשלח על פי אישור המסירה לרחוב **הצבי 12** בר"ג ולא לרחוב **צבי** ברמת גן - היא כתובת ב"כ המערער.

יגרם למערער עיוות דין כי מבחינת הניקוד בצדה של העבירה, תביא אותו למצב של 36 נקודות, ומעבר לעונש שנגזר עליו בבימ"ש קמא הוא יקבל פסילה ממשרד הרישוי של 3 חודשים.

לא ניתן לו יומו בבית המשפט - בהבדל מתיקים אחרים המערער קיבל שובר קנס כדי לשלמו ובחר להישפט, ועל כן פנה לעורך דין.

הדוור שמגיע למשרד, נכנס למשרד ופונה למזכירה ומוציא את כל הדואר שלו ואת כל הדואר הרשום ומחתיים אותה - וכאן אין שום חתימה.

לגבי הדו"ח עצמו - יש שני שוטרים שהיו ברכב ורק אחד מסר עדות, כשהשוטר השני לא רשם כל מזכר. למיקרא תאור הנסיבות עולה כי השוטר לא ציין מרחקים.

לחילופין - במידה ויהיה צורך - ייתכן ויש מקום להטיל הוצאות ברמה סבירה בכדי להחזיר את התיק לבימ"ש קמא.

לאור האמור, בימ"ש מתבקש לקבל את הערעור ולהורות על החזרת התיק לבימ"ש קמא.

5.

מטיעוני המשיבה עולה כי אישור המסירה הינו לרחוב **הצבי** 12 ברמת גן.

השתלשלות התיק היא במשך למעלה משנה, מאז 12.5.2015, ומצופה מבא כוחו של המערער שבהעדר זימון בתיק- יבדוק מה עלה בגורל הדיון.

מבדיקת הטענה לעניין כתובת המשרד- עלה כי באישורי המסירה מצוין **המיקוד** ועל פי המיקוד הדואר הגיע לרחוב הנכון ולכתובת הנכונה, ולכן אישור המסירה כדן.

יש אישור מסירה בתיק וגם אישור של דואר ישראל על כך שהפריט נמסר לרחוב **הצבי**.

לא בטוח שקיים בניין מספר 12 גם ברחוב השני, ולא הובאו ראיות שיש בהם כדי לתמוך בטענות המערער.

בכל הנוגע לפסיקה לגבי חזקת המסירה, במצב שבו מספר בית לא היה קיים אבל הרציונל אותו רציונל ברע"פ 8858/14 -בית משפט מפרט לגבי חזקת המסירה, שם נטען שלא קיבלו את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בהם כי מספר הדירה לא צוין על גבי דבר הדואר והטענה נדחתה.

צוין שם גם שהוצגו אישורי המסירה ולפיהם דבר הדואר לא נדרש, ובנסיבות אלה קמה חזקת המסירה.

בענייננו - יש אישור של משלוח דואר רשום ולמעלה מן הצורך גם אישור של דואר ישראל שמעיד על מסירה, וחזקת המסירה מתקיימת.

יתרה מכך, המערער מודה במעשה, בהתאם לטענותיו בבקשות לביטול פסה"ד, לפיהן נטען כי ירד אל השול בשל פקק תנועה, ובימ"ש קמא גם התייחס לזה.

לאור כל האמור, דין הערעור להידחות.

דין והחלטה

6.

בנסיבות אלה, דין הערעור להידחות.

הגם שמקובלת עליי טענת ב"כ המערער לפיה "אישור המסירה" שצירפה המשיבה לתגובתה בפני בימ"ש קמא- אינו קריא בעליל, ולא ניתן להבין ממנה האם נמסר הזימון, מתי ולמי, הרי שעיון בתיק מעלה כי המשיבה צירפה אף אישור אינטרנטי מדואר ישראל בדבר "מעקב משלוחים" לפיו הזימון נמסר ליעדו ביום 2.3.16.

למותר לציין כי הריני דוחה מכל וכל את הטענה בדבר שליחת הזימון לדין לכתובת שגויה.

ברור מעלה כי ברמת גן קיים רחוב צבי (בו מצוי משרדו של ב"כ המערער) ורחוב שדרת הצבי - ולא כנטען, באופן שמרוקן מתוכן כל טענה בדבר שגגה או טעות.

בהתאם לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, קמה חזקת המסירה המטילה את הנטל לסתור אותה- על שכמו של המערער. וזו לשונה -

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

חזקה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו אין חולק כי במשרדו של ב"כ המערער התקבל גזר הדין שניתן בהעדרו של המערער, מאותו גורם ששלח את הזימון, וכן כי התקבלה במשרדו תשובה מאת מרכז פניות נהגים ארצי בדבר קבלת בקשת המערער להישפט.

עובדות אלה מחלישות את טענתו לכשל בזימון.

יש לציין כי אף בחינת ביטול פס"ד של בימ"ש קמא מחשש לעיוות דין אינה מסייעת לו בנסיבות אלה, מקום בו אף לגופה של טענה מודה המערער כי ירד אל שול הכביש כפי שמובא בסעיף 11 לבקשתו לביטול פסק דין בפני בימ"ש קמא מיום 17.8.16-

"המבקש יטען כי ירידת רכבו אל השול הייתה בשל פקק תנועה שהיה בכביש בשל תאונת דרכים בה היו מעורבים מספר כלי רכב, ומשום שהרכב שנסע לפניו עצר עצירה פתאומית, נאלץ המבקש לרדת אל השול מספר מטרים וחזר מיד- אל נתיבו."

ובתגובתו של המערער בדו"ח התנועה המקורי - אינו מכחיש את נסיעתו על השול וטוען כי "אני במחשבות ויכול להיות שנסעתי קצת מהר".

על כן, חרף טענות בעלמא כי קיימות "טענה הגנה טובות" בעניינו - לא עלה בידי המערער להצביע על כל טענת הגנה שיש בה כדי להפוך את הקערה על פיה בנסיבות אלה.

בשולי הדברים יוער כי מקום בו אין חולק כי הבקשה להישפט הוגשה ע"י בא כוחו של המערער, אליו פנה לצורך כך, הרי שמשלב זה ואילך - חלה חובה מסוימת אף על עורך הדין (כמו גם על המערער) באשר לניהול ההליכים בתיק, לא כל שכן מקום בו חלפה שנה(!) ממועד מתן הדו"ח במאי 2015 ועד למועד הדיון בבימ"ש ביולי 2016.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו בימינו - על נקל ניתן לברר פרטי תיק ומועדי דיון בו באמצעות מערכת "נט המשפט".

במצב דברים זה, בחלוף למעלה משנה מיום ביצוע העבירה, יש בטענת המערער ובא כוחו - משום מידה מסוימת של חוסר תום לב.

7. לאור כל האמור - דין הערעור להידחות.

8. ב"כ המערער יידע באופן מידי את מרשו בדבר פסק הדין.

ניתנה והודעה היום כ"ה אדר תשע"ז, 23/03/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת

הוקלד על ידי אילנה קוזיאשוילי